

Vlamingen, vooruit en voortgedaan

Deze bevlogen uitroep komt uit de pen van de bekende en geëngageerde 19de eeuwse studentenleider en dichter Albrecht Rodenbach. Het Vlaanderen waarin hij leefde en werkte was toen het arme en analfabete Vlaanderen. De tijd waarin talloze mensen gingen werken of migreerden naar het Waalse industriegebied of naar het noorden van Frankrijk om tegen een karig loon te helpen bij de bietenoogst. De tijd ook waarin de migratie naar Amerika, het land van belofte startte: zo vertrokken er in 1875 vanuit Antwerpen 4735 Vlamingen naar de Verenigde Staten. In 1881, één jaar na Rodenbachs dood, waren dat er al 47523, die via de roemruchte Red Star Line-rederij hun geluk gingen beproeven aan de andere kant van de werldebol. Men sprak toen ook over crisis, werkeloosheid. Het zou al te gek zijn om het Vlaanderen van de tweede helft van de 19de eeuw te vergelijken met het Vlaanderen van vandaag maar feit is dat zowel toen als nu heel wat mensen ongerust zijn en met een zekere angst naar de toekomst kijken.

Wees gerust, Vlaamse vrienden, het is zeker niet mijn bedoeling om op deze zonovergoten zondagmiddag een cursus Vlaamse sociale geschiedenis af te dreunen. Maar om de actuele en blijvende waarde van deze misschien in jonge oren wat oubollig klinkende zin te onderstrepen.

Rodenbach, in zijn tijd een jonge Vlaamsgezinde intellectueel, heeft zich via concreet en dagelijks engagement en in zijn geschriften blijvend ingezet voor de ontvoogding van Vlaanderen.

Het moet de ambitie zijn én blijven van de huidige Vlaamse Beweging om dat engagement vandaag verder op een actuele en moderne manier gestalte te geven. Daarom blijft in mijn ogen die oproep van Rodenbach niet enkel waardevol maar ook dwingend: "Vlamingen, vooruit en voortgedaan!".

Wat kunnen we daaronder verstaan? Enkele voorbeelden uit de politieke actualiteit van de jongste dagen en weken.

1. Voor dit publiek is het waarschijnlijk een open deur instampen wanneer ik zeg dat in Europa de roep om meer autonomie, om zelfbeschikking, om onafhankelijkheid steeds meer en duidelijk blijft klinken. Catalonië, Schotland, Baskenland en Vlaanderen zijn daar een duidelijk voorbeeld van.

Vrienden Vlaamse Beweegers, de tijd is definitief voorbij dat men schamper glimlachte en grijnsde wanneer wij het hadden over de onafhankelijkheidsgedachte. Met de regelmaat van de klok wordt er in de media gediscuteerd en gepubliceerd over de Vlaamse onafhankelijkheid.

De onafhankelijkheidsgedachte kan niet langer worden afgedaan als een of ander luchtkasteel van een stelletje dagdromende, bekrompen flaminganten.

Die onafhankelijkheidsgedachte is een realistisch scenario, een werkbare blauwdruk voor een Vlaamse natie die als onafhankelijke staat niet enkel zijn politieke maar ook sociaal-economische toekomst bepleit, verdedigt en handhaaft aan de tafel van de Europese besluitvorming en dit zonder inmenging

van een Belgische schoonmoeder.

Met de Vlaamse Beweging weten we maar al te goed wat er achter de roep om zelfbeschikking schuilgaat: of die nu gescandeerd wordt in Catalonië of Vlaanderen, of daarvoor betoogd wordt in Baskenland of Schotland. Die eis, die roep is de eis en de roep om een goed en degelijk bestuur, de eis en de roep voor een goedwerkend en leefbaar sociaal-economisch systeem: of men nu werkgever is of werknemer. Het is de eis en de roep voor een eerlijk verdeeld model van welvaart maar ook van welzijn. Dat antwoord achter de roep om zelfbeschikking vindt men trouwens terug in het 10 jaar geleden gepubliceerde en alomtgewaardeerde en gerespecteerde standaardwerk "The size of nations" van de professoren Spolaore en Alesina. Met goed onderbouwde, zakelijke argumenten en precies en nauwkeurig cijfermateriaal pleiten beide proffen voor een leefbare toekomst van kleinere onafhankelijke naties. Deze kunnen volgens hen zonder enige twijfel sociaal-economisch renderen en een menswaardige toekomst bieden aan al hun burgers. Op die manier kunnen die kleinere naties een waarde- en betekenisvolle bijdrage leveren voor een beter functionerend Europa.

Daarom, vrienden Vlaamse Beweegers, roep ik jullie allen op om daadwerkelijk mee te werken met het project dat de VVB samen met haar Catalaanse, Schotse en Baskische partnerorganisaties op het getouw heeft gezet: teken de petitie voor het Europese zelfbeschikkingsrecht! Om uiting te geven aan het oude universele mensenrecht dat het zelfbeschikkingsrecht in wezen is. Om duidelijk te communiceren dat ieder volk het recht heeft zijn eigen toekomst te kiezen en te bepalen. Om de Europese Raad zover te krijgen dat de roep om zelfbeschikking in Catalonië, Baskenland, Schotland en Vlaanderen niet langer meer genegeerd maar uiteindelijk ernstig genomen wordt via een aanpassing in de Europese Verdragen. Dit project kan maar een succes worden wanneer er 1000 000 handtekeningen wordt ingezameld, waarvan Vlaanderen er minstens 16500 voor zijn rekening moet nemen. Het is de bedoeling om dan eind maart 2014 ter gelegenheid van een groots opgezette manifestatie in Brussel deze 1000 000 handtekeningen en Raadsvoorzitter Herman Van Rompuy te overhandigen. Europa kan en mag niet langer blind en doof blijven voor het recht op zelfbeschikking. Juist om deze manifeste lacune in de Europese Verdragen aan te kaarten wordt deze petitie op touw gezet. Of je nu confederalist bent of voorstander van de Vlaamse onafhankelijkheid, laat ons niet in verdeelde slagorde optrekken maar teken de petitie voor zelfbeschikking in Europa!!

2. Een tweede aandachtspunt, dat hier in Vlaams-Brabant niet onbelangrijk is. In alle tricolore gekte van de jongste dagen werd er nergens over gesproken noch melding gemaakt. Daarvoor moet er een stap teruggezet in het verleden. Een stap die vandaag nog zijn sporen laat in het politieke gebeuren: eergisteren, vrijdag 5 juli- was het precies 50 jaar geleden dat in Hertoginnedal werd beslist dat in de Zes het onzalige faciliteitensysteem in werking zou treden. Deze verjaardag brengt ons meteen bij Di Rupo's beruchte Vlinderakkoord dat op

de Vlaamse meerderheid in dit land nog meer grendels zette. Daarover kunnen en mogen wij als Vlaamse Bewegers niet zwijgen, kunnen wij niet zwijgen. Zelfs Open-VLD, dat zeer recent het confederalisme heeft afgezworen en voluit kiest voor het federale België, is van mening dat er moet afgestapt worden van de nefaste grendelpolitiek. 'k Ben echt benieuwd hoe mevrouw Rutten daarover een akkoord gaat bereiken met haar Franstalige regeringspartners! Laat ons duidelijk zijn: met het Vlinderakkoord, met de zogenoemde zesde staatshervorming komt er helemaal geen communautaire rust in dit land. Integendeel, het Vlinderakkoord draagt in zich de kiemen voor nog meer en heviger communautaire koortsopstoten, die hier in Vlaams-Brabant het eerst en het meest zullen gevoeld worden! Franstalige inwoners van de Zes, die zonder zich zelfs moeten te verplaatsen op francofone Brusselse lijsten kunnen stemmen. De nefaste ontubbeling van het gerechtelijk arrondissement: de Nederlandstalige rechtzoekende in Brussel wordt hierdoor nog meer aan zijn lot overgelaten en in de kou gezet. BMR dat in het Vlinderakkoord wordt overgenomen in het hoofdstuk over de Brusselse hoofdstedelijke Gemeenschap: Vlaamse ondernemers zien dit als een louter economisch plan maar voor de Franstaligen is dit niet meer of niet minder dan een politiek breekijzer om de Brusselse olievlek opnieuw te laten uitdeinen over Vlaams-Brabant. Samengevat: de 50 jaar oude faciliteitendraak wordt met de zesde staatshervorming, met het Vlinderakkoord nog hongeriger.

Daarom moeten wij als Vlaamse Beweging er bij de Vlaamse regering op aandringen om – ondanks de huidige sociaal-economische crisis zeker niet te besparen op inburgeringscursussen met o. a. broodnodig belangrijke lessen Nederlands voor nieuwkomers en op een degelijk en goedwerkend sociaal woon- en grondbeleid in de Vlaams-Brabantse Rand. Laat ons daarover heel duidelijk zijn: wie in Vlaanderen komt wonen is welkom om voorwaarde dat hij de Nederlandse taal hanteert. Of hoe zei de grijze eminentie van "De Standaard", oud-hoofdredacteur Manu Ruys het ook weer? "Vlaanderen moet gastvrij zijn maar zeker niet onnozel!" Dat geldt voor nieuwkomers maar dat geldt ook voor die bepaalde kaste van Franstaligen, die mordicus weigeren om respect op te brengen voor de Vlaamse identiteit van Vlaams-Brabant. Zij menen nog steeds bepaalde 19de eeuwse prerogatieven te kunnen opeisen door o. a. de Nederlandse taal en meteen het Vlaamse karakter van de streek straal te negeren. En sta me toe dat ik meteen een zijsprong maak naar de (vernieuwde) Gordel. De Vlaamse Regering zou er werk van moeten maken om het Gordelsecretariaat in het centrum van St.-Genesius-Rode te handhaven en om deze gemeente als controlepunt en als belangrijke schakel in het volledig Gordelgebeuren te behouden. Vlaamse regering, laat toch niet afdingen op de cruciale en fundamentele betekenis van de Gordel: wij houden van alle Zes & de Gordel: groen en Vlaams!

Tot slot zal ik me niet laten verleiden om veel woorden vuil te maken aan de tricolore massahysterie van de jongste dagen. Een kort en droog nieuwsonderwerp gisteren zegt alles: de nieuwe koning zal alle documenten

ondertekenen met de Franstalige spelling van zijn naam: Philippe. Hoe luidde de oude Latijnse spreuk weer: nomen est omen, een naam is een betekenisvol teken. Vlaamse Bewegers: monarchie rijmt niet, zal nooit rijmen op democratie! Leve de Vlaamse republiek en op zijn Gents gezegd: nie pleujen: nu niet en nooit niet! Van ganser harte wens ik jullie allen een zalige en deugddoende Vlaams-nationale feestdag!!!!